

Juryverslagen uitreiking Leuvense toneelprijzen seizoen 2017-2018

Goeie avond hooggeëerd toneel minnend publiek,

Ziezo, hier sta ik weer. En daar zit u weer, de meesten toch. Goeie avond. Blij u terug te zien. En voor hen die er voor de eerste keer bij zijn, prettige kennismaking. Ik ben Karen, hallo, ik doe het al enkele jaren en ook dit jaar mag ik het algemeen juryverslag voorlezen. Ik ga daar direct aan beginnen want ik vermoed dat iedereen hier een beetje benieuwd is wie er met de prijzen vandoor gaan dit jaar.

We hebben alweer een schitterend toneelseizoen achter de rug, 32 voorstellingen zagen we maar liefst. Ik overloop ze alle chronologisch, op de genomineerden voor de Kleine Prinsprijs, het Fiere Margrietjuweel en de Euripidesprijs na. Die worden straks uitgebreid besproken door Marc.

*Op 28 september waren we te gast bij **DE THEATERFACTORIJ** voor hun opvoering van "GIF" van Lot Vekemans in een regie van Marnick Bardyn.*

We zagen een schitterend theaterstuk waarin Chris Vervloet en Edelhart Moens op bewonderenswaardige wijze laten zien wat verdriet met een mens kan doen. Twee klasbakken van acteurs, met deze keer een streepje voor voor Chris. Het was ontroerend, boeiend, aangrijpend acteerwerk vol ingehouden emotie, als een vulkaan die op uitbarsten staat. Het decor werd sober en functioneel gehouden, evenals de klank- en lichteffecten. Zeer knap regiewerk van Marnick Bardyn. Een beklijvende avond werd het, wij waren erg onder de indruk.

*Op 21 oktober gingen we bij **DE DIJLEZONEN** kijken naar "ALMOST MAINE" van John Cariani, Frans Vanderschueren voerde de regie.*

We kregen hier een mooie, degelijke productie te zien met goed, pakkend en ook vrij homogeen acteerwerk van de volledige cast. De regisseur leidde de acteurs naar de juiste emoties. Elke beweging, elke zin en ieder beeld, ondersteund door mooie muziek, bracht de toeschouwer in de juiste sfeer. Ook het decor was fraai, ingetogen en functioneel. Fijne belichting die telkens uitmondde in een projectie van het noorderlicht in de finale van ieder van de 8 magische liefdesverhalen. Een sterke productie van De Dijlezonen.

*Op 17 november vergastte **LEVET SCONE** ons op "ROOF" van Joe Orton. Steven Devillé regisseerde.*

Dit werk van Orton zit vol immorele personages en drijft op bijtende wijze de spot met de kerk, de dood, de bureaucratie, de detective wereld en de hypocriete mens. De regisseur had goed gezien dat een aparte speelstijl hier zeker op zijn plaats was. De speelstijl die hij beoogde vereist, zoals alle speelstijlen trouwens, een gedegen tekstkennis en spelzekerheid. En dat ontbrak hier. De gedurfd grappig types werden dan ook wat weifelend en geforceerd ten tonele gebracht. Het opzet van de regisseur kwam niet helemaal tot zijn recht. Ook technisch waren er nogal wat mankementen. Alles verliep eerder rommelig. Toch een mooie prestatie van Levet Scone en een fijne avond voor ons.

*Op 19 november zagen we bij **WILLIGHE VANCKENIS "SIEBENTES KAPITEL"** van Thomas Mann in een regie van Jerry Olbrechts.*

Jerry slaagde er wonderwel in het 7de en laatste hoofdstuk van "De Toverberg" van Thomas Mann naar toneel te vertalen. Kenners van het werk moeten dit ongetwijfeld erg boeiend gevonden hebben maar voor leken was dit stuk niet makkelijk te bevatten. Diepgaande spirituele dialogen en een zeer intellectualistische aanpak van de regisseur brachten een zekere afstandelijkheid teweeg bij de toeschouwer zonder voorkennis. Er werd op sublieme manier geacteerd door de volledige cast, tekst- en spelzekerheid waren fenomenaal. Prachtige

beelden ook alweer en een bijzonder decor, met verschillende niveaus die zinvol benut werden. Een unieke voorstelling als bewonderenswaardig hoogtepunt van een project waaraan drie jaar gewerkt werd. Respect!

*Op 23 november keken we bij **DE REYNAERTGHESELLEN** naar "**HENDRIK DE VIJFDEN**" van Tom Lanoye. Roger Van Gompel regisseerde.*

Wat het meest bekoorde aan deze productie was het klank- en lichtspel. Het lichtontwerp van Paul Bielen en de klankband waren ronduit schitterend en met feeling uitgevoerd. Decor was ook meer dan in orde. Roger Van Gompel toonde zich eens te meer een inventief regisseur. Hij creëerde prachtige beelden en mooi gechoreografeerde acties om het publiek geboeid te houden.

Het was een productie met veel tegenslagen, hoorden we achteraf. Dit was niet concreet te merken maar het zal er zeker mee te maken gehad hebben dat dit geen echte topper was. Er zat wat weinig ziel in het hele gebeuren, er werd wat gespannen geacteerd. Maar we hebben ervan genoten. Dit was een mooie productie.

*1 december zagen we bij het **VAARTTEATER** "**HET TEMMEN VAN DE FEEKS**" van William Shakespeare in een bewerking van Jan Van Durme. Joppe Fratteur regisseerde.*

De regisseur was hier aan zijn debuut toe en dat was er een beetje aan te merken. Er werd wat commedia dell'arte achtig geacteerd maar niet doorgedreven genoeg. De feeks vooral, miste in grote mate het zo nodige vuur en passie. Katrien Put en Wim Huybregts gaven wel op zelfzekere, geloofwaardige en vooral grappige manier gestalte aan hun personage. Het decor bestond uit allerlei onderdelen waarmee veel werd gezeuld maar voor het overige weinig mee werd gedaan. De live muziek klonk ons wat amateuristisch in de oren maar had een zekere charme. We zagen beginnersfouten in de regie maar zeker ook erg goeie vondsten. Alles bij mekaar een erg genietbare voorstelling.

*8 december waren we bij **TONEEL4** te gast voor een voorstelling in het Leuvens. "**Z'EMMENET GEZIËD OEP 'T WIËRBERICHT**" werd geschreven en geregisseerd door Marie Goossens.*

We hadden er naar uitgekeken. Een goeie revue in het Leuvens, nog eens echt goed lachen. Toneel 4 heeft ons op onze wenken bediend. Het geheel werd fijn bedacht en geregisseerd en we hebben ons kostelijk geamuseerd met de 20 koppige cast van anciens, stichters, pioniers van Toneel4. Allemaal goeie acteurs die de grappige spelsituaties in hun sappigste Leuvens alle eer aandedden, al hadden enkelen het nu en dan wat moeilijk met de tekst. De techniek, vooral geluid, liet wat te wensen over en meer ervaren techniekers hadden hier zeker meer mee kunnen doen. Maar er werd geweldig veel gelachen en dat was de bedoeling. Met dit soort theater moet dat echt niet meer zijn.

*Op 16 december trakteerde **MUSICALCOMPAGNIE MITHE** ons op "**EDGES**", een musical van Benji Pasek & Justin Paul. Rudi Giron zorgde voor de vertaling en voerde eveneens de regie.*

Edges is een songcyclus zonder verhaallijn. De regisseur bedacht een schitterend concept om al deze songs in een verhaal te verpakken waardoor de aparte en originele liedjes, die opvallend mooi uitgevoerd werden, nog meer impact kregen. Er werd door de volledige cast niet alleen mooi gezongen maar ook goed geacteerd. De 6 personages waren heel herkenbaar, schitterend tot hun volle recht gebracht door de jonge debuterende acteurs en actrices. Chapeau ook voor de technische uitvoering, de prachtige scenografie, de mooi belichting. Alles op het professionele af. Een erg sterke prestatie van Mithe.

*19 januari hebben zagen we bij **DE DIJLEZONEN** "**DE MUIZENVAL**" van Agatha Christie in een regie van Gie Beullens.*

Het stuk gaat al 75 jaar mee en is helaas zijn verrassingseffect kwijt. Om er tegenwoordig van te genieten had er wat in geschraapt moeten worden en de schrikmomenten wat geüpdatet want nu waren ze, wegens erg oubollig, soms eerder grappig. En dat is natuurlijk niet de bedoeling in een thriller. Ook technisch liep het niet altijd even gesmeerd. De acteerprestaties waren nochtans erg sterk, heel homogeen en op vrij hoog niveau.

Decor en kledij waren mooi en verzorgd maar we kunnen hier wel stellen dat vooral de prestaties van de acteurs en actrices de voorstelling voor een groot deel hebben gered. Dikke pluim daarvoor.

*Op 19.1.2018 was **STEKELBAARS** aan de beurt met “**WOEST WATER**” van Don Duyns in een regie van Johan Bolsens.*

De regisseur heeft al zijn aandacht gegeven aan decor, licht & geluid, kledij en rekwisieten. Dat was dan ook allemaal dik in orde. Spijtig dat er niet meer aandacht is gegaan naar het spel. Er zat weinig schwing in het geheel, alles verliep vrij stroef en houterig, er werd wat traag en kleurloos geacteerd en bewogen. Wij vonden het ook spijtig dat de grote hoop kinderen weinig of niet aan bod kwam. Af en toe een dansje en dat was het ... ze waren nochtans mooi uitgedost en enthousiast, ze hadden duidelijk zin in meer! Wij hopen dat ze de volgende keer ruimschoots aan hun trekken mogen komen.

***DE REYNAERTGHESELLEN** brachten op 25 januari “**FOOD CHAIN**” van Nicky Silver in een regie van Jo Verhenneman.*

Tegen de zwarte humor van Nicky Silver was 25 jaar geleden geen enkel heilig huisje bestand. Nu echter zijn die heilige huisjes van toen wat minder heilig en de tekst beroert of choqueert minder, hetgeen het stuk bijwijlen wat langdradig en oninteressant maakt. Jo Verhenneman toont zich echter een ervaren en creatief regisseur die zijn cast naar sterke prestaties leidt. Er wordt, vooral door de dames, goed geacteerd. Frie Huybrechts en Emmelien Mommens, zetten mooi afgelijnde en geloofwaardige personages neer, zijn perfect in zeggings en doen. Technisch werd hier ook goed werk geleverd. Decor, kostuums, rekwisieten en scenografie waren tot in de puntjes verzorgd. Een goeie prestatie van de Reynaertghesellen.

*27.01.2018 keken we bij **LEVET SCONE** naar “**T IS GEEN SPROOKJE**” van Don Duyns. An Monsieur regisseerde. De jonge acteurs en actrices werden nauw betrokken in deze productie. Zij werkten mee aan de tekst, hun ideeën en voorstellen werden volop gebruikt, ze verzamelden kledij en rekwisieten en namen ook voor een deel de technische kant voor hun rekening. Ongetwijfeld een lovenswaardig initiatief maar uiteindelijk moest deze groep wel geregisseerd worden om van al die elementen een samenhangend, afgewerkt en sfeervol geheel te maken met geloofwaardige, afgetekende personages die een verstaanbare verzorgde taal spreken. En dat was geenszins het geval. Zo spijtig. Er was erg veel potentieel aanwezig. Met de juiste begeleiding had dit een schitterende productie kunnen worden. Volgende keer!*

*Op 3 februari genoten we bij **TONEELVRIENDEN DE LO** van “**DE KOOPMAN VAN VENETIË**”, van William Shakespeare in een bewerking van Piet Arfeuille, geregisseerd door Jo Matthijs.*

Mooie bewerking. Niks te veel, niks te weinig. Boeiend van begin tot einde. Goeie acteerprestaties, vooral van Gert Bonkowski als Shylock maar de ander acteurs moesten niet echt voor hem onderdoen. Vlot vloeiende en mooi uitgekende overgangen mede dank zij het – alweer – schitterende lichtontwerp van Paul Bielen! Sterke regie. Bijzonder elegant en goed uitgedacht decor waarin fijne witte doeken kundig verplaatst en belicht werden om een nieuwe locatie te evoceren. Afgewerkt, kordaat en doordacht. Dat het pianospel erg onzuiver uit de boxen kwam was zeker een minpunt maar werkte nèt niet tē storend. De actie viel nooit stil, het liep als een trein. Bijzonder mooie productie.

*Op 4 februari zagen we bij **TONEEL HEVERLEE** “**DE DOOD NEEMT VAKANTIE**” van Alberto Casella en Walter Ferris in een regie Geert Stabel.*

Enkelen onder ons vonden dat hier blasé, ouderwets en eentonig geacteerd werd, dat het decor niet bij het stuk paste en afdeed aan de sfeer, dat de geplaybackte liederen een beetje lachwekkend overkwamen en hadden over deze productie, buiten het feit dat alles mooi afgewerkt was en de techniek weer dik in orde was, niet veel goeds te vertellen. Anderen vonden dit echter een klein meesterwerk en ik eindig graag met hun positieve mening: encenering was prachtig en uniek, de regisseur wist het publiek te boeien door schoonheid in tekst en personages, door gepaste muziek en lichtkeuzes. Als er soms vrij statisch geacteerd werd kwam dat

ten goede aan de tekst. Er werd vlot geacteerd door de ganse cast, met als uitschieter Jan Moons. Een erg mooie productie!

Op 04.03.2018 bracht de jongste groep van TOVIKITO "ARMANDUS DE ZOVEELSTE" van Dimitri Leue in een regie van Emilie Samijn en Ellend'Hondt.

De jonge cast deed zijn best, speelde met plezier en vrij gedisciplineerd. Er zit wel wat aankomend talent in deze groep. Technisch zat ook alles mee, mooie passende kledij, klank en licht zaten goed, af en toe een geslaagd "special effect", verzorgd decor. De twee jonge regisseuses lieten zich opmerken met hun debuut. Wat voor ons echter tegenviel was de verstaanbaarheid. Veel van de grappige teksten ging verloren omdat de stemmen van de jonge acteurs niet droegen tot achter in de zaal. Spijtig want zo te zien kenden ze hun tekst wel. Volgende keer luider en duidelijker praten! Voor het overige: dikke proficiat!

Ook op 4 maart zagen we de oudste groep van TOVIKITO aan het werk in een bewerking van "CANDIDE" naar Voltaire. Leen Alaerts bewerkte de tekst, samen met Griet Alaerts en Nora Van Breusegem zorgde zij ook voor de regie.

Dit is een aartsmoeilijk stuk om te brengen maar het is een bevallige voorstelling geworden. Veel bijzonder mooie beelden, netjes verzorgde choreografieën, fraaie en erg verzorgde kledij, netjes uniform voor de ganse groep. Want het was een grote groep, het moet niet eenvoudig geweest zijn hen in toom te houden en te laten evolueren in deze moeilijke materie. Muziek was erg goed gekozen, de belichting was sfeervol en correct, decor multifunctioneel en slim bedacht. De aanklacht tegen onrecht en zinloosheid kwam niet bij alle juryleden binnen maar eentje pinkte op het eind zowaar een traantje weg en dat wil toch wat zeggen. Ook bij deze groep kon de verstaanbaarheid veel beter, en misschien was de tekst wat te moeilijk en had er wat in geknipt mogen worden maar ook hier een dikke proficiat aan acteurs en begeleiders voor wat ze hebben verwezenlijkt.

DE REYNAERTGHESELLEN brachten op 22 maart "GUTE LEUTE, NICHT BRENNEN!" Hilde Verboven is de auteur, Lore Clerix & Helena Vanrespaille maakten de bewerking en Jan Schoolmeesters voerde de regie.

Hier klonken de stemmen van mensen die getuigen over wat een oorlog teweeg brengt in een stad, in een gezin, in een mens. De crew en regisseur puurden een eigen interpretatie uit dagboekfragmenten van zij die de bombardementen op Leuven meemaakten, en creëerden een beklijvende en aangrijpende voorstelling. In een erg suggestief maar sober decor krijgen we fijngetekende karakters te zien, uitstekend gebracht door een homogene cast, allen acterend op hoog niveau. Schitterende bewegingsregie, soepele overgangen van het ene naar het andere personage, van de ene naar de andere locatie. Alles erg indringend en bijzonder aangrijpend. Wij waren een beetje stil na deze voorstelling ...

Op 17 april waren we te gast bij CAMPUSTONEEL voor de voorstelling van "DE ALLESWETERS" van Sam Rijnders in een regie van Sam Rijnders en Elise Linsen.

Dit stuk werd door Campustoneel, leerlingen en personeelsleden van de KU Leuven, zelf geschreven. Bij dit verhaal, dat zich afspeelt in een (mogelijk niet meer zo) verre toekomst, bleven we wat op onze honger zitten want met een interessant uitgangspunt werd eigenlijk weinig gedaan. We kregen alleen een liefdesverhaaltje waarin te veel gepraat en uitgelegd wordt. Er werd wel schitterend geacteerd, op hoog niveau en homogeen. Erg gedisciplineerde op mekaar afgestemde bewegingen, zeggings- en mimiek. Mooie voor het stuk gecreëerde muziek zorgde voor een aparte stemming. Fraaie beelden en overgangen. Sfeer en acteerwerk boeiden enorm, het stuk wat minder. In ieder geval weer een prachtprestatie van Campustoneel.

Op 20.04 zagen we DE DIJLEZONEN met "SCÈNES UIT EEN HUWELIJK" van Ingmar Bergman. Jo Matthijs voerde de regie.

In de regie herkennen we duidelijk de hand van Jo: zijn grote liefde voor een sobere decor, zuiver en doelgericht gebruik van licht, projecties en geluid maar vooral de grote liefde voor ferm en puur acteerwerk.

Frank de Beule en Tine Wijnants gaven op sublieme wijze gestalte aan hun personage in dit bijna 3 uur durend stuk vol geweldig intense, fysiek en verbaal zware scènes. De scènes met de nevenpersonages ervoeren wij als minder boeiend en ook de overgangen en kledijwissels waren wat te uitgesponnen maar we hielden aan deze productie een bewonderend “amaai dat was straf” gevoel over.

*Op 21 april waren we opnieuw uitgenodigd bij **TONEEL HEVERLEE**. We zagen er “**PLEINVREES**” van Alan Ayckbourn. De regie was in handen van Eva Van Hoecke.*

Dit stuk bleef tot het einde toe boeien. Eva zorgde voor vlot en vrij homogeen acteerwerk van de cast, vloeiende acties en overgangen en een sfeer die perfect past bij dit Ayckbourn-stuk. Alles was uitermate verzorgd, ook kledij en make-up. De schitterende scenografie van Dirk Reynaerts en de, zoals steeds bij toneel Heverlee, professionele uitvoering van licht en geluid maakten het plaatje af. Een verzorgde productie van Toneel Heverlee, aangenaam in alle facetten van het theater.

*Op 27 april schoven we bij **LEVET SCONE** de voeten onder tafel in hun **THEATERCAFE** om er bij een hapje en drankje te kijken naar een 7 tal korte toneelstukjes.*

Zoals bij alle korte toneelstukjes is er weinig tijd en plaats voor grootse vertoningen en doorleefde acteerprestaties. Ook hier is het dus moeilijk om te oordelen over de stukken en vertolkingen. We kunnen wel zeggen dat het een onderhoudende en gezellige avond was en dat de verschillende toneelstukjes, van een verliefde Romeo en Julia tot een charmant Klein Duimpje, best te genieten waren. Het geheel was verzorgd, alles verliep vlot, de zaal zat goed vol en reageerde positief en de verschillende stukjes werden mooi aan mekaar gepraat. Muziek was goed gekozen, belichting was in orde. Iedereen blij! Een verzorgde productie. Pluim voor eenieder die eraan heeft meegewerkt.

*Op 28 april zagen we bij het **VAARTTEATER “OCH MENGES”** van Stany Crets in een regie van Anita Cluyts.*

Van dit stuk is “een serieuze hoek af”. Ook van de personages in dit stuk is “een serieuze hoek af”. Dit zou al gauw kunnen leiden tot overacting en bekketrekkerij. Dankzij een perfecte acteursregie echter, kregen we hier vertolkingen te zien die er allemaal boenk op zaten. De cast heeft het voortreffelijk gedaan, met Dirk Blancke als uitschieter, maar eigenlijk waren ze alle vijf erg goed. Technisch was ook alles dik in orde. Een goed doordacht en mooi Fons Vertommen decor, fijne belichting en gepaste ondersteunende muziek maakte deze productie helemaal af. Bijzonder goed gedaan van het VaarTTeater!

*Op 1 mei brachten **TRIVIAL MUFFINS** in de stadsschouwburg “**EMMA**” van Jane Austin in een regie van Jeffrey Vansuyt.*

Trivial Muffins brengen klassiek theater in de originele taal, in authentieke decors en in kostuums eigen aan de tijd. De acteurs hanteerden vrij degelijk en vlot Engels maar spraken niet altijd even duidelijk en de trage en theatrale speelstijl droeg niet bij tot spontaniteit van de meeste acteurs. Die spontaniteit vonden we wel bij Maureen Van de Vondel als Emma en Niels Bosmans als Frank Churchill. Technisch verliep niet alles even vlot. Veel haperingen bij lichtstanden, omslachtige en langdurige decorwissels. Er zat een live orkest op de scène en toch vielen er dikwijls erg lange en storende stiltes. Dat was zonde. Dit was een innemende maar wat onbeholpen voorstelling. Een bevlogen en meer ervaren regisseur zou hier zonder veel moeite wonderen kunnen doen.

*Op 5 mei zagen we bij het **BUURTTEATER “ONNOZELE KINDEREN”** van Alex Van Warmerdam. Jacob Ridders regisseerde.*

We zagen een productie die het resultaat was van een knappe regie, sterk acteerwerk en prachtige techniek. De hele cast van het BuurTTeateR, zonder uitzondering, scheerde hoge toppen. Boeiend om naar te kijken, mooie typering van de personages. Verrassende lichteffecten, geslaagd gebruik van dia-, film- en videoprojectie. In dit alles zag je duidelijk de hand van een gedreven regisseur, die weet wat hij wil en zijn

acteurs aanzet tot grote prestaties. Ook de live band was een pluspunt in deze aparte, door ons erg gesmaakte productie van het BuurTTeater.

*Op 21 mei zong en danste **MITHE** zaal Heliand ondersteboven. Wij waren er getuige van "SPAMALOT" van Monthy Python in een regie van Pieter Jan Martens.*

Mithe wist ons in zijn queeste naar de Heilige Graal erg te bekoren. De hele bedoening was lekker frank en zot en de personages kweten zich bijzonder goed van hun taak om een ganse voorstelling vastberaden idioot, onnozel en vooral dom te zijn. En daarbij ook nog eens te zingen en dansen. Hier werd hard aan gewerkt. Vlotte overgangen en wissels. Fijn bedacht en uitgevoerd decor. Schitterende kostuums en rekwisieten. Wel vroegen enkelen onder ons zich af, of het wel de bedoeling was dat de choreografieën bij wijlen wat slordig waren en dat hier en daar een zangpartij niet echt een lust voor het oor was. We nemen aan van wel en hoewel er naar kijken en luisteren niet altijd even aangenaam was beschouwen we het als een bijdrage aan het erg geslaagde gekke en absurde geheel. Een productie van hoog niveau!

*Op 25 mei mochten we naar de prachtige Kruidtuin in Leuven. **TONEEL4** bracht er in de orangerie "ZOMER" van Goldoni, in een bewerking en regie van Marnick Bardin.*

Een zwoele avond, deuren van de orangerie wijd open, het getsjirp van vogeltjes, het ruisen en de geur van planten en bloemen. Zelden zagen we een toneelspel op zo'n prachtige locatie die meteen voor een geweldige sfeer zorgde. Bijzonder goeie acteerprestaties van de meeste acteurs met als uitschieter een erg sterke Dina De Cuyper als Antonello, een begeerlijke jongeling. Ook Tine Mercelis en Bart Sahuc waren geweldig. Zeer verzorgde, speelse en originele kostuums. De serres werden ten volle benut als decor. Als belichting diende de verlichting van de serres, hetgeen uitstekend werkte, en gepaste muziek weerklonk wanneer nodig. We zagen prachtige beelden, alles precies op de juiste plaats, alle bewegingen prefect georkestreerd. Als minpunt haalden sommigen het gebrek aan de uitbundige gekheid van de comedia dell'arte aan, terwijl anderen deze meer ingetogen evocatie van de kleinmenselijkheid en verliefdheid erg wisten te pruimen. In ieder geval een opmerkelijk *mooie* voorstelling!

*Voor het eerst werden we uitgenodigd bij theatergroep **TGAT**. Zij sloten op 7 juni dit seizoen af met "AN AMERICAN DREAM" van Edward Albee in een regie van Thomas Vreriks.*

Absurd theater is erg moeilijk, niet zozeer om op te voeren maar wel om volgehouden *onderhoudend* op te voeren. Misschien kregen we hier een beetje te veel van het goede. Absurde tekst, absurde make up, absurde poppenkastachtige manier van acteren. Het "onderhoudende", of beter "het nieuwe", was er na een twintigtal minuten een beetje af. Misschien had een wat realistischer verbeelding van de personages het stuk boeiender gemaakt. Toch bleven wij graag kijken omdat er, beantwoordend aan de visie van de regisseur, goed werd geacteerd. De acteurs gaven zich volledig, van de eerste tot de laatste minuut en dat ze verstand hebben van acteren was al van bij aanvang duidelijk. Als we nog mogen gaan we volgend jaar graag terug kijken.

Ziezo. Dat was het wat mij betreft. Marc zal zo dadelijk de genomineerden met lof overladen en de prijzen uitdelen. Ik wens u nog een buitengewoon leuke avond. Dat zal wel lukken, met Rony in ieder geval, met Lennaert kan u misschien wel wat geluk gebruiken. Veel geluk dus en tot volgend jaar.

Beste toneelvrienden,

Ook dit jaar weer gingen enkele leden van de jury, een beetje “gek van toneel” naar het samenwerkingsproject tussen campus Woudlucht, muziekschool De Vonk en Toneel Heverlee.

We zagen “**Bremer Braadwurst**” naar “De Bremer Stadsmuzikanten” in een regie van Peter Van Bouwel. Een verhaal over een aantal “nutteloze” figuren die dapper hun lot in eigen handen nemen en samen op weg gaan naar een andere toekomst. Het samengaan van de pedagogische kwaliteiten van de leerkrachten, de toneelervaring van Toneel Heverlee maar vooral het ongelofelijke enthousiasme en de pretoogjes van de kinderen met zeer speciale kwaliteiten brengen ons zeer dicht bij “De Kleine Prins”. Kippenvel en een immense warmte tegelijk. Een productie buiten onze competitie maar ons hart zegt dat we dit met jullie moeten delen.

Binnen de competitie zagen we dit jaar ook heel wat producties waar dikwijls met weinig middelen maar steeds met groot enthousiasme aan gewerkt werd. En dat alleen verdient al onze grootste waardering.

Dit resulteert in drie genomineerden voor “De Kleine Prinsprijs”. Ik geef een kort verslag over deze producties, in volgorde van optreden. Daarna wordt de laureaat bekendgemaakt.

*De eerste nominatie gaat naar “**Frankenstein**” van Hugo Matthysen in een regie van Bob Vanderstukken bij Stekelbaars.*

Het origineel werd net 200 jaar geleden geschreven door Mary Shelley. Hier zien we de “Hugo Matthysen-versie”, een vrij moeilijke cocktail van humor, muziek en heel veel fantasie. De regie van Bob Vanderstukken was fris, levendig, met veel creativiteit en met speciale aandacht voor de individuele personages. De cast was vrij homogeen en zeer enthousiast met toch wel enkele zeer goede acteursprestaties. Uiteraard was niet alles perfect en is er voor velen gelukkig nog groeimarge. Meest in het oog springend was Nina Matteredne als Irma. Een goede stem, goede mimiek en prima timing. Daarnaast schitterde ze ook nog eens als muzikante. Een groot talent.

De technische kant was heel verzorgd: decor, attributen, kledij, grime en live muziek waren op het hoge niveau dat we van Stekelbaars gewend zijn.

Al bij al een jeugdproductie die ons zeker kon bekoren.

*De tweede nominatie gaat naar “**De Heksen**” van Roald Dahl in een regie van Elise Linsen bij Dzippie.*

Elise Linsen, bijgestaan door Liesa Verbiest, maakte haar versie van deze tijdloze klassieker. De nadruk werd gelegd op de vrolijke kant: blij en luchtig, helder, jeugdig en grappig. De regisseur toont hiermee haar creativiteit en persoonlijke visie. Zo werd het geheel zeer attractief om naar te kijken, vooral door de mooie beelden en verrassende klank- en lichteffecten in een sober en suggestief decor, met grappige kapsels en grime.

Het is overduidelijk dat er heel wat talent zit binnen deze groep. Aan deze productie werd hard gewerkt, met veel enthousiasme.

Toch vonden wij dat het tempo te laag was. Het is niet erg als er soms “stiltes” gespeeld worden, maar hier gebeurde dat net iets te vaak. Het geheel miste wat vaart, misschien zelfs wat durf en nog iets meer humor. Maar dit zijn slechts voetnoten. Globaal zagen we een zeer fijne voorstelling van de “Dzippies”.

De derde nominatie gaat naar “Ridderverdriet” van Gerda Dendooven in een regie van Eddy Klein bij Stekelbaars.

Voor de regie van dit moderne sprookje werd dus een beroep gedaan op Eddy Klein, volgens de eigen groep een regisseur “met peper in zijn gat”.

En dat is ook van begin tot einde te merken. Het levert een voorstelling op aan een waanzinnig tempo. Sommigen zullen dit een “vlot” tempo vinden, anderen een “moordend” tempo. Nog anderen zullen het allemaal wat te hyperkinetisch vinden.

Ook het geluidsniveau lag heel hoog. Normaal gezien een goede zaak maar hier kwam het de verstaanbaarheid niet altijd ten goede.

We zagen een talentrijke cast met veel pit en heel veel enthousiasme. Met iets meer tempowisselingen en iets meer nuance had deze wervelende voorstelling ons nog meer kunnen boeien.

En dan nu ... de laureaat ...

Beste toneelvrienden,

Het is fijn om met een grote familie weer samen te zijn in dit prachtige kader van de schouwburg. Een warme cocon. Een veilig nest.

Dit jaar diende de jury voor de Euripidesprijs een keuze te maken uit een « longlist » van tien producties. Dat betekent dus dat de jury oordeelde dat deze tien producties in aanmerking konden komen voor één van de drie nominaties. Wat meteen een aanwijzing is dat dit een succesvol jaar was.

Alhoewel ... Het succes van een jaar, het succes van een productie wordt uiteraard niet bepaald door de mening van één of andere jury, maar wel door de samenwerking tussen regisseur en spelers, door de inzet van mensen achter de schermen, door het enthousiasme en de pretoogjes, door de waardering van het publiek, door het warme applaus ... Een nominatie of een bekroning is eigenlijk enkel de kers op een grote taart.

Zoals steeds houden we, bij het toekennen van de nominaties, rekening met het stuk, de regie, de acteerprestaties en de techniek. Maar zeker met het feit of een productie ons raakt, ons boeit, ons ontroert. We geven lezing van het verslag voor een genomineerde productie in volgorde van optreden. Daarna komt een vertegenwoordiger van de groep naar het podium. Wanneer iedereen aanwezig is, krijgen we door een gesprek met Lennaert wat achtergrondinformatie over de genomineerde producties. Daarna wordt de winnaar bekend gemaakt door onze schepen van cultuur, mevrouw Denise Vandevoot.

De eerste nominatie gaat naar « Shake die spier » naar William Shakespeare bij Toneel Heverlee in een bewerking en regie van Annelore Stubbe.

Shake die spier is een bewerking van een improvisatie rond een herwerking van een versie van een vertaling van ... The Tempest van William Shakespeare. Dat is dan alvast voor iedereen duidelijk.

Op basis van het origineel, gecombineerd met een luisterspel van Het Geluidshuis en de ongeremde fantasie en aangename zottigheid van 22 spelers is deze wervelende voorstelling tot stand gekomen. Maar dit was alleen mogelijk door het creatieve brein achter dit geheel: regisseur Annelore Stubbe die haar bonte bende niet alleen in toom weet te houden maar ook nog eens tot grootse prestaties brengt. Opmerkelijk is dat het grootste gedeelte van de cast bestaat uit kinderen en jongeren aangevuld met « iets-ouderen » van Toneel Heverlee die zich – gelukkig maar – nog altijd als kinderen gedragen.

Er gebeurden zoveel geweldige, aangename, plezierige, originele en mooie dingen op het podium! Zo veel dat men soms wel eens naar een momentje rust snakte. De vrolijkheid en het enthousiasme spatte ervan af. Een roetsjbaan van perfect georkestreerde scènes. Met dank ook aan de choreografie van Esther Wallace.

Opvallend is dat in deze grote cast niemand uit de toon viel. Er werd op hoog niveau geacteerd en dit werd volgehouden van begin tot einde.

En last but not least: de technische perfectie waarmee Toneel Heverlee hier weer uitpakte: uitmuntend decor, schitterende belichting, ondersteunende klankband, schitterende kledij en grime.

We zagen dus een stormachtige voorstelling waar iedereen blijgezind van werd. Mag ik daarom een stormachtig applaus voor “Shake die spier” en Toneel Heverlee.

De tweede nominatie gaat naar « Boeren sterven » van Franz Xaver Kroetz bij Campustoneel in een bewerking en regie van Yentl Gijbels.

« Wat gaan ze ons nu aandoen? » dachten we toen de mensen van CampusToneel ons van een verwarmde loods op « de stelplaats » overbrachten naar een bijna vervallen « car-wash voor autobussen », nauwelijks beschermd tegen de koude op een frisse avond in april. En inderdaad ... de koude rillingen liepen over onze rug. Enerzijds van de kou maar vooral door wat we daar te zien kregen. We zagen immers een prachtige, originele, bevreedende en intense voorstelling. Over groeipijnen, vluchten, zoeken, mislukken en de hoop dat het allemaal beter wordt.

De grootste verdienste ligt bij Yentl Gijbels voor haar bewerking en regie van dit zware stuk in het kader van haar afstudeerproject aan de Toneelacademie Maastricht. Zij gebruikt de ruimte van de oude car-wash voortreffelijk. Het publiek voelt letterlijk en figuurlijk de kilte, de ruwheid en de genadeloze armoede. Externe

factoren zoals het geluid en het licht van voorbijrijdende auto's en bussen, politiesirènes op de achtergrond creëren een bizarre sfeer.

Nagenoeg de volledige cast speelt op hoog niveau met Laura Fonteyn en Levi Deblauwe als uitschieters. De belichting is sober en functioneel. De live-muziek van Sebastiaan Simoens, ondersteunend en subtiel aanwezig is een absolute meerwaarde.

We zagen dus een voorstelling die ons nog lang zal bijblijven. Zeer goed gespeeld en prachtig geënceneerd. Een voorstelling om tegelijk koud en warm van te krijgen.

Mag ik daarom een warm applaus voor « Boeren sterven » en CampusToneel.

De derde nominatie gaat naar « De Jossen » van Tom Lanoy bij De Reynaertghesellen in een regie van Jonas Van Thielen.

Een aantal leden van de jury had dit stuk al verschillende keren gezien. Heel dikwijls was verveling troef. Tot nu. En dat is de grootste verdienste van Jonas Van Thielen, die van een vrij banale, ietwat saaie tekst toch een wervelend, grappig stuk kan maken.

Aan een hels tempo met filmische referenties passeren heel wat vondsten de revue. Enkele voorbeelden: de intro die net té lang duurt en daardoor grappig wordt – routine wordt sleur – en wie wordt dat nu niet moe ? De « Jossen » op de schouw, de kledij, de personages. De erotische beelden die ook net té lang duren en daardoor hun punt maken. Het verkeerde nummer bij de begrafenis en het dan ook he-le-maal laten uitspelen, want zo hoort het als iets fout gaat.

De cast acteerde op hoog niveau. Jonas laat iedereen boven zichzelf uitstijgen. Iedereen smijt zich met hart en ziel. We doen ook ons hoedje af voor de fysieke prestatie: anderhalf uur rondrennen in een zaal die men voor de gelegenheid had omgetoverd in een sauna.

De technische ploeg heeft ook een huzarenstukje opgevoerd met de ontelbare wissels in klank en licht. Een absolute meerwaarde voor deze productie.

Deze voorstelling van « De Jossen » was absoluut geen eenheidsworst. En bij dergelijke producties zijn de meningen dan ook dikwijls verdeeld. Sommigen zijn wild enthousiast, anderen zitten een beetje verbouwereerd toe te kijken.

Waar wel iedereen het over eens is: degene die de rol van « Jos » vertolkte was absoluut de allerbeste!

Mag ik daarom een overdonderend applaus voor De Reynaertghesellen en De Jossen.

Beste toneelvrienden,

Het Fiere Margriet juweel is een individuele bekroning. Het levert de laureaat een mooi beeldje op. Om op de kast te zetten. Het is ook een garantie op wereldwijde roem. In Leuven. En zelfs tot ver daarbuiten. Tot in Kessel-Lo, Heverlee, Wilsele en Wijgmaal. Wereldwijd dus.

Maar al is het een individuele bekroning, toneel is en blijft een « ploegsport ».

Of om het in voetbaltermen te zeggen: de winnaar of winnares van het Fiere Margriet juweel is een « goed scorende spits ». Maar hij of zij wordt gedragen en ondersteund door de medespelers, door een goede regisseur, door een technische ploeg en door veel mensen die onzichtbaar achter de schermen meewerken. Zij verdienen dus zeker ons aller applaus.

*De eerste nominatie, in alfabetische volgorde gaat naar **Gert Bonkowski** voor zijn rol van « Shylock » in « De koopman van Venetië » van William Shakespeare bij Toneelvrienden de Lo in een bewerking en regie van Jo Matthijs.*

Gert Bonkowski draait al jaren mee bij Toneelvrienden De Lo. We weten dus uit het verleden dat hij werkt aan zijn personages, ze beleeft en dat hij tracht ze een uniek cachet mee te geven.

Nu speelt hij « Shylock », een jood. Maar dan een jood uit de periode van Shakespeare waar de gevoeligheden nog net iets anders lagen. En samen met regisseur Jo Matthys is hij erin geslaagd om een Shylock neer te zetten die ons absoluut kon bekoren. Hij speelt met een grote soberheid, sereen en goed gedoseerd. Hij trapt niet in de valkuilen om de clichés van « de jood » nog eens extra in de verf te zetten. Toch en misschien net daardoor zit er voldoende complexiteit in zijn personage om het voldoende interessant te maken en te houden. Zijn manier van bewegen is goed overdacht en blijft heel naturel overkomen.

Gert Bonkowski speelt een mooie, volgehouden en dominerende figuur, zonder enige vorm van overacting gebracht. Wij vonden dit ronduit een knappe acteerprestatie.

Mag ik daarom een oververdiend applaus voor Gert Bonkowski en Toneelvrienden de Lo.

*De tweede nominatie gaat naar **Frank De Beule** voor zijn rol van Johan in « Scènes uit een huwelijk » van Ingmar Bergman bij De Dijlezonen in een regie van Jo Matthijs.*

« Scènes uit een huwelijk » is bij de iets ouderen onder ons – echt wel een eufimisme – vooral bekend van de filmversie met Liv Ullmann en Erland Josephson. Een bewogen huwelijk zonder enige twijfel. Een verhaal met veel ellende maar waar men met een milde glimlach en een warm hart een soort van happy end in kan herkennen.

Johan begint als een succesvol, zelfzeker iemand, maar gaandeweg sluipt de onzekerheid, de twijfel in zijn bestaan. Frank maakt zijn personage levensecht, hoe complex het ook is, vol wisselende stemmingen. Heel gedoseerd speelt hij die fysiek en verbaal zware scènes, heel naturel ook in zeggings- en houdings. Zijn articulatie is voortreffelijk, zijn taalgebruik heel zuiver.

Frank is een rasacteur; hij weet als geen ander de ruimte te gebruiken en anticipeert perfect op zijn tegenspeelster. In het samenspel met Tine Wijnants trekken ze mekaar op naar grote hoogtes. Hij weet stiltes te creëren, variatie te brengen. Dat alles maakt het zo fijn om naar zijn acteerwerk te kijken, ervan te genieten. Mag ik daarom een warm applaus voor Frank De Beule en De Dijlezonen.

*De derde nominatie gaat naar **Laura Fonteyn** voor haar rol van de dochter in « Boeren sterven » van Franz Xaver Kroetz bij CampusToneel in een regie van Yentl Gijbels.*

Laura Fonteyn speelde de rol van de dochter met heel veel afwisseling, met heel veel variatie maar bovenal met een zeer grote intensiteit. Haar naturel is verbluffend, haar gedurfde scènes zijn zo perfect gedoseerd. Ze weet te ontroeren door haar emoties wonderwel over te brengen door die heel expressieve, sprekende lichaamstaal. Soms lijkt ze onderdanig, dan weer sensueel, dan weer explosief, dan weer hysterisch. Maar

altijd juist. « Boenk erop » zegt men wel eens ... Hoe mooi speelt ze haar slotscène waar ze letterlijk en figuurlijk in de riool terechtkomt.

Vooraf in samenspel met Levi Deblauwe, die overigens ook zeer goed speelt, krijgen we scènes te zien waar de vonken vanaf springen.

Haar taal en articulatie zijn voortreffelijk ook al is de grote ruimte van de car-wash geen geschenk.

Laura Fonteyn komt heel geloofwaardig over door haar uitzonderlijke naturel, door de beleving van haar personage, door haar speeltalent vol variatie en intensiteit.

Mag ik daarom een daverend applaus voor Laura Fonteyn en CampusToneel.

*De vierde nominatie gaat naar **Fred Van Put** voor zijn rol van Pieter Peeperkorn in « Siebentes Kapitel » naar « De Toverberg » van Thomas Mann bij Willighe Vanckenis in een bewerking en regie van Jerry Olbrechts.*

De Hollander Pieter Peeperkorn is steenrijk, een gepensioneerde koffiebaron met een excentrieke levensstijl. Hij komt aan in de Berghof, een luxueus sanatorium in het Zwitserse Davos. Hij heeft een alcoholprobleem en tropenkoorts. Hij slaagt er niet in zijn zinnen af te maken en inspireert iedereen tot verhevigde emoties en overgave aan de roes. Hij is gekomen om te sterven.

Dit is de opdracht die Fred van Put te wachten staat: gestalte geven aan dit zeer complexe personage, een aartsmoeilijke opdracht. En hij doet dit goed ... nee, hij doet dit schitterend. Hij komt terecht in de geoliede machine die Willighe Vanckenis na al die jaren geworden is: gedragen door hun bezieler Jerry Olbrechts en samen met een reeks getrouwen, fantastische acteurs en actrices. Fred Van Put nestelt zich met gemak in dit nest van talent. Hij levert een prachtprestatie, met heel veel afwisseling, met heel veel emotie maar steeds goed gedoseerd. Hij wordt schitterend geholpen door heel opvallend en sterk weerwerk van Anna Kostyleva als zijn Russische minnares en reisgenote.

Fred bezorgt ons kippenvelmomenten, door een combinatie van grote emoties met een bijna ontwapenende naturel.

Mag ik daarom een hartelijk applaus voor Fred Van Put en Willighe Vanckenis.

*De laatste nominatie gaat naar **Tine Wijnants** voor haar rol van Marianne in « Scènes uit een huwelijk » van Ingmar Bergman bij De Dijlezonen in een regie van Jo Matthijs.*

Dit stuk moet het hebben van de dialogen, eerder dan van de actie. En dan heb je zeer goede hoofdacteurs nodig. En een regisseur die hen op een subtiele manier kan leiden en begeleiden. Met Frank De Beule, Tine Wijnants en Jo Matthijs was dit trio aanwezig. Gelukkig maar.

Marianne evolueert van bijna onderdanig, gewild ondergeschikt en afhankelijk naar een zeer zelfbewuste en zelfzekere vrouw die weet wat ze wil en kiest wat ze wil.

Tine speelde vanuit de buik, vol overgave, heel naturel en vlot en ook goed gedoseerd. We hebben bewondering voor haar taalgebruik, haar mimiek, haar inleving in de steeds evoluerende situaties, kortom bewondering voor haar grote klasse. Ze speelde met veel flair, met veel métier, met veel durf. Ze liet ons iemand zien van vlees en bloed, zeer complex soms. De herkenbaarheid laat het publiek meeleven met één van beide of zelfs met beide personages.

En eigenlijk zou ik hier kunnen herhalen wat ik bij Frank zei. Ze trekken mekaar naar zeer grote hoogtes, ergens ver in het heelal, op een kleine planeet waar de Kleine Prins koffie drinkt met Euripides en Fiere Margriet.

Mag ik daarom een welgemeend applaus voor Tine Wijnants en De Dijlezonen.